

TRECEREA de la APOCALIPSA 5 la APOCALIPSA 10

Data trecută am studiat problema aceasta, dar astăzi aş vrea să revin asupra ei. De ce vreau să fac aceasta? Eu cred că aici avem o mare descoperire cu privire la ceea ce a făcut Hristos și cu privire la ceea ce a continuat să facă în lucrarea Sa de Mare Preot. Amin! Noi știm ce a făcut El la cruce, aceasta este foarte clar pentru noi, dar Scriptura ne spune foarte clar că El este Marele Preot peste toată Casa lui Dumnezeu, iar întrebarea care se ridică este: „Ce a făcut El de la răstignire încoace? Ce a continuat să facă de la cruce încoace?”, pentru că biserica lumii predică crucea, crucea și iar crucea, dar Biblia nu se oprește la cruce. Crucea nu este încheierea, ci acela a fost prețul de cumpărare a răscumpărării noastre. Când a fost dată Jertfa și a fost vărsat Sângele, acela a fost prețul plătit pentru răscumpărarea noastră, dar ce a făcut Isus de atunci încoace? A stat cumva acolo sus în așteptarea timpului întoarcerii Sale? Nicidecum, ci a continuat să facă slujba de Mare Preot.

Dar pentru a înțelege slujba de mare preot, trebuie să mergem în Vechiul Testament și să înțelegem care era slujba lui acolo, pentru că atunci vom putea înțelege ce face Hristos.

Pentru început, aş vrea să fac o scurtă recapitulare, dar mă voi grăbi pentru că vreau să ajungem la Trecerea din capitolul 5 în capitolul 10, fiindcă este o mare trecere, iar o parte din această trecere a avut deja loc.

Pentru aceasta, aş vrea să citim mai întâi din cartea Evreilor capitolul 8:

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri,

ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.” (v. 1-2).

Ca o scurtă recapitulare, aş vrea să amintesc că în pustie a existat un Cort, pe care Moise l-a ridicat din porunca lui Dumnezeu. Dar El i-a spus să aibă grijă și să-l facă întocmai cum era cel pe care l-a văzut în vedenie pe munte. De fapt, Moise a făcut o copie a ceea ce a văzut în vedenie, a ceea ce era de fapt Cortul lui Dumnezeu din

cer.

Așadar, avem Cortul lui Dumnezeu din cer, iar Moise a primit instrucțiuni pentru a face o copie, o umbră a ceea ce a văzut în vedenie aici pe pământ, și ceea ce se întâmpla în Cortul de pe pământ, se întâmpla și în Cortul din cer: unul era reflectarea Celuilalt. Am înțeles aceasta?

În versetul 2 din textul pe care l-am citim ni se spune că acum trebuie să existe un Slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat de Domnul, nu de om, fiindcă aici ni se vorbește despre Cortul din cer.

Să citim mai departe:

„Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus.

Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege.” (v. 3-4).

Așadar, dacă Isus ar fi venit după răstignire jos pe pământ, El nu ar fi putut să fie Mare Preot pentru că exista deja o preoție, preoția lui Aaron care provenea din leviți. Dar Isus a venit din Iuda pentru că El era un altfel de Mare Preot. El este Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, iar Melhisedec a fost Preot și Împărat. Astfel, Isus a venit din seminția împărătească a lui Iuda, pentru că El avea să fie un altfel de Mare Preot, iar noi vom vedea aceasta îndeosebi astăzi, deoarece El este atât Împărat, cât și Mare Preot.

Melhisedec este Împăratul Salemului, care este un alt nume pentru Ierusalim. Astfel, El este Împăratul păcii, iar Ierusalimul este Cetatea păcii. Amin!

„Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege.

Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești...” (v. 4-5).

Așadar, preoția lui Aaron a fost un exemplu, o umbră a ceea ce se întâmpla în cer. Astfel, Vechiul Testament nu trebuia desființat când a venit Hristos, pentru că apostolul Pavel ne-a spus că cele întâmplate acolo erau umbre care ne-au fost date pentru a ne servi ca exemplu. El a așezat în Vechiul Testament umbre, și aceste umbre au devenit realitate în Noul Testament, iar noi știm că nu putem înțelege

Noul Testament fără Vechiul Testament. Amin!

Noi nu vom înțelege Cortul din ceruri dacă nu privim la Cortul lui Moise, și nu vom înțelege lucrarea Marelui Preot din ceruri, dacă nu privim la lucrarea marelui preot de pe pământ.

Să citim încă o dată versetul 5:

„Ei fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă Cortul: „la seama”, i s-a zis, „să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte.”

Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.

În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.

Căci, ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou;

nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.” (v. 5-9).

Așadar, aici ni se vorbește despre Legea lui Moise, despre Vechiul Legământ pe care l-a făcut Domnul cu poporul Israel și prin care le-a spus: *„Eu voi fi Dumnezeul vostru, vă voi duce în țară și vă voi binecuvânta.”* Însă acum, El a făcut un Legământ Nou, pentru că Vechiul Legământ nu putea îndepărta păcatul, dar acesta poate. Iar dacă Vechiul Legământ cerea jertfe, sânge care trebuia vărsat de marele preot pe capacul ispășirii, și Noul Legământ cere același lucru, pentru că totul este pecetluit cu sânge.

Vechiul Legământ a fost pecetluit cu sânge, iar Noul Legământ a trebuit să fie pecetluit și el cu Sânge, dar la ce ar fi folosit Sângele vărsat la Calvar, dacă nu ar fi fost Cineva care să-L ia și să-L ducă pentru a face lucrarea de Mare Preot în Cortul pe care L-a ridicat Dumnezeu în ceruri?

În Cortul de pe pământ trebuia să existe sânge, dar nu numai pe altarul de jertfă trebuia să fie sânge, acesta fiind un simbol al crucii de pe Calvar; altarul de aramă

din curtea de afară, pe care erau jertfite animalele, este o umbră a răstignirii, dar acesta nu era suficient pentru ca păcatele poporului să fie acoperite. Era nevoie ca cineva să ia acel sânge și să-l ducă la tronul lui Dumnezeu de pe pământ, adică pe Chivotul din Sfânta Sfintelor; cineva trebuia să ia acel sânge și să-l pună pe capacul ispășirii, pentru ca copiii lui Israel să aibă prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor.

Așadar, pe Calvar s-a întâmplat ceva minunat: acolo a fost adusă o Jertfă, o Jertfă minunată, Jertfa lui Dumnezeu, Mielul lui Dumnezeu, care a fost dus la altarul de aramă, la crucea de la Golgota, și răstignit. Dar dacă Sângele de pe pământ nu ar fi fost dus dincolo de perdea, păcatele poporului nu ar fi fost șterse și prezența lui Dumnezeu nu s-ar fi arătat, ceea ce înseamnă că trebuia să se mai întâmple ceva cu acest Sânge.

În fiecare duminică, bisericile din America predică despre cruce, dar dacă rămânem numai la cruce, nu vom putea vedea că există un Mare Preot care S-a dus dincolo de perdea cu propriul Său Sânge, dar nu într-un Cort pământesc, ci în Cel care se află în ceruri. Și ce a făcut acolo? A dus Sângele și L-a pus pe tronul lui Dumnezeu, pentru ca noi să putem primi îndurare și iertare pentru toate păcatele noastre.

Vedeți? Dacă punem deoparte Vechiul Testament, pierdem jumătate din procesul răscumpărării noastre.

Așadar, Isus a venit la altarul de aramă, a fost jertfit pe cruce, dar El era și Marele Preot și Jertfa. El este totul.

Să citim din Evrei 9.19-23:

„Și într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului norod toate poruncile Legii, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop, a stropit cartea și tot norodul

și a zis: „Acesta este sângele legământului care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi.”

De asemenea, a stropit cu sânge Cortul și toate vasele pentru slujbă.

Și, după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare.

Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățate în felul acesta...”

Cu ce anume trebuie curățite? Cu Sânge. Ce fel de sânge trebuia dus în ceruri? Al țapilor, al oilor și al taurilor?

„Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățate în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățate cu jertfe mai bune decât acestea.”

Care este chipul lucrurilor din ceruri? Cortul lui Moise. Cortul lui Moise trebuia curățat prin sânge, iar dacă acesta trebuia să fie curățat prin sânge, înseamnă că și Cel din ceruri trebuia curățat tot prin sânge. Am înțeles aceasta? Amin!

„Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge care nu este al lui.” (v. 24-25).

Marele preot trebuia să intre în Locul Preasfânt în fiecare an, pentru că el nu aducea un sânge veșnic, el nu ducea o viață veșnică, ci lua doar sângele unui animal. Sângele acela reprezenta viața unui nevinovat, care era un înlocuitor, iar marele preot trebuia să facă aceasta an după an. De ce? Pentru că sângele acela era doar un înlocuitor al Celui ce avea să vină. Sângele animalului era doar un înlocuitor al sângelui uman, al vieții umane, dar trebuia adusă o Viață umană acolo, pentru că omul a fost cel care a căzut; trebuia să-și dea sângele un om, pentru că sângele reprezintă viața.

Așadar, viața aceluia animal era doar un înlocuitor al vieții umane și aceasta a continuat să fie adusă până când a sosit clipa în care trebuia adusă viața unui om, nu a unui înlocuitor, deoarece ispășirea în Cortul din cer nu putea fi făcută cu viața unui înlocuitor, ci era necesar Sângele unui Om. Trebuia vărsat Sângele unui Om, dar nu în simbolul lucrurilor cerești, ci în însăși lucrurile cerești.

În Vechiul Testament, marele preot lua sânge, dar nu sângele lui, ci al unui animal.

„...fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă

păcatul prin jertfa Sa.

Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata,

tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” (v. 26-28).

Aș vrea să ne oprim puțin aici și să fim atenți pentru că vom intra într-o făgăduință minunată. Dacă observați, ni se vorbește despre lucrarea Marelui Preot, dar la un moment dat, lucrarea Sa se va încheia, iar când lucrarea Sa se va încheia, El va ieși afară.

În Vechiul Testament, oamenii știau că marele preot intra înăuntru pentru păcatele lor, iar dacă jertfa adusă de el nu era primită, dacă ceva mergea rău și el era lovit cu moartea, păcatele lor nu mai erau acoperite. Dar dacă marele preot ieșea afară din Sfântul Locaș, o făcea pe poarta de Est, iar atunci ei știau că păcatele lor erau curățate și că erau în armonie cu Dumnezeu. După ce am înțeles aceasta, să citim versetul 28 ținând minte marea preoție a lui Hristos.

„...tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.”

Când Se va arăta a doua oară și va ieși de dincolo de perdea, Hristos Se va arăta tuturor? Nu, El Se va arăta numai celor care Îl așteaptă. El nu Se va arăta celor care nu Îl așteaptă. Când Se va arăta a doua oară, El nu Se va arăta în vederea păcatului. De ce? Pentru că El a rezolvat problema păcatului dincolo de perdea. Când era dincolo de perdea și făcea lucrarea Marelui Preot, stropind propriul Său Sânge pe Capacul Ispășirii, El a rezolvat problema păcatului, iar când va ieși de dincolo de perdea, problema păcatului este rezolvată. Astfel, după ce va face lucrarea de Mare Preot și Se va arăta a doua oară celor care-L așteaptă, El va veni pentru răscumpărare. Ce înseamnă aceasta? Răscumpărarea este legată de a doua Sa venire. Ați observat că aici în Evrei, Pavel este foarte atent și spune „Hristos”. El nu spune Isus Hristos, ci spune Hristos.

Așa cum am mai spus, mulți oameni fac greșeala de a crede că Hristos este Omul din Nazaret. Acela a fost Isus, dar Hristos este mai mult. Fratele Branham ne-a

spus că Stâncă din pustie care a fost cu Moise, a fost Hristos.

Isus a avut un început, a fost născut și a fost Întâiul născut. El a fost născut din fecioară. Așadar Omul, trupul, a avut un început în pântecele Mariei; acela a fost începutul trupului de carne, iar în acel trup am văzut manifestarea plinătății dumnezeirii, care a fost Isus Hristos, dar Hristos a fost înaintea lui Isus. Aceasta este ceea ce spune Scriptura. Hristos a fost Stâncă ce l-a însoțit pe Moise prin pustie.

De asemenea, Biblia spune că a renunțat la comorile Egiptului, a renunțat la Egipt și a preferat să poarte ocară lui Hristos. El nu a purtat ocară lui Isus, fiindcă Isus, trupul de carne nu venise încă la viață în vremea aceea. Am înțeles aceasta? Dar Hristos a fost de la început. Noi trebuie să fim foarte atenți despre ce vorbim.

Așadar, aici în Evrei, vedem că ni se vorbește despre Hristos, pentru că dacă ar fi spus „Isus Hristos”, ar fi provocat o confuzie cu privire la a doua Sa venire, când El Se va arăta celor care-L caută.

Ca o scurtă recapitulare, mai jos aș vrea să vedem Cortul din pustie cu tabăra Israelului în jur (NU S-A PUTUT COPIA IMAGINEA CORTULUI DIN PUSTIE)

În imaginea de mai sus, avem Cortul, curtea din afară și curtea dinăuntru cu Sfânta Sfintelor.

Acum, haideți să citim Levitic 16.2. Tot capitolul 16 din Levitic, vorbește despre Ziua Ispășirii.

Așa cum am văzut în prima parte a temei noastre, Ziua Ispășirii era ziua în care marele preot lua sângele jertfei și îl ducea dincolo de perdea, în Sfânta Sfintelor. Acolo, el stropea sângele pe capacul ispășirii, pentru ca întregul popor să poată primi îndurare și să fie în părtășie cu Dumnezeu, și pentru ca Dumnezeu să poată rămâne acolo, pe capacul ispășirii, care a devenit tronul lui Dumnezeu pe pământ.

Așadar, marele preot făcea ispășirea pentru ca Slava Shekinah a lui Dumnezeu să Se poată coborî pe capacul ispășirii și să locuiască în mijlocul poporului Său. Dar nu putea să fie ispășire fără sânge, iar în cazul acesta scaunul de îndurare devenea un tron de judecată. Astfel, Aaron sau un alt mare preot de pe linia sa, trebuia să intre în Sfânta Sfintelor, pentru a obține ispășirea, aceasta fiind o slujbă care putea fi făcută numai de marele preot.

Acum, dacă acesta este un exemplu sau o umbră a ceea ce se întâmplă în ceruri, înseamnă că nu poate exista decât un singur Mare Preot; înseamnă că există numai Unul care poate pune Sângele pe tronul lui Dumnezeu, iar Acesta este Omul Isus Hristos. Amin!

Așadar, vedem că în Ziua Ispășirii, marele preot venea și stropea sângele pe capacul ispășirii pentru a obține ispășirea, iar când făcea aceasta, se făcea ispășire pentru toate păcatele poporului Israel.

Aceste lucruri sunt foarte importante, iar noi trebuie să le înțelegem pentru că ele înseamnă mai mult decât viața pentru noi. Numai cu ajutorul acestor lucruri putem înțelege Apocalipsa 5 și fără Apocalipsa 5, nu putem înțelege ispășirea săvârșită de Marele nostru Preot pentru noi.

Cum am mai spus, numai marele preot putea să intre în Locul Preasfânt ca să aducă sângele pentru toate păcatele poporului. Așadar, când păcătuia cineva din Israel, exista o Lege care spunea că omul acela trebuia să aducă o jertfă pentru păcat. Deci, dacă cineva fura, mințea sau încălca una dintre porunci, Legea îl obliga să aducă o jertfă pentru păcatul său, iar preotul înjunghia jertfa aceea pentru păcatul pentru care era adusă. Jertfa era adusă în funcție de păcatul săvârșit. Astfel, de îndată ce închinătorul realiza că a păcătuia, trebuia să aducă o jertfă. Aceasta era rânduiala Legii.

Ce înseamnă aceasta? Că în Ziua Ispășirii, marele preot nu intra înăuntru pentru curățirea păcătosului de ceea ce fusese curățat odată ci, așa cum citim în Cartea Evreilor, el intra în Sfânta Sfintelor pentru curățirea greșelilor poporului, iar cuvântul „greșeală” a fost tradus „păcat făcut în neștiință”. Așadar, marele preot intra înăuntru ca să se facă un acoperământ, o ispășire, pentru lucrurile de care ei nici măcar nu știau că sunt greșite. Amin! Adevărul este că în starea noastră căzută, noi facem tot felul de lucruri de care nu știm că sunt greșite, iar în Israel erau multe lucruri pe care ei le făceau și despre care, prin Lege, nu știau că sunt greșite. Deci, jertfa din Ziua Ispășirii era adusă pentru păcatele de care ei nici măcar nu știau. Amin!

De aceea era atât de important ca marele preot să intre înăuntru și să iasă afară, pentru că atunci ei știau că au primit trecere înaintea lui Dumnezeu.

Să citim ce scrie în Levitic 16.2:

„Domnul a zis lui Moise: „Vorbește fratelui tău, Aaron, și spune-i să nu intre în tot timpul în Sfântul Locaș, dincolo de perdeaua dinăuntru, înaintea capacului ispășirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor.”

„Să se îmbrace cu tunică sfințită de in și să-și pună pe trup izmenele de in; să se încingă cu brâul de in și să-și acopere capul cu mitra de in; acestea sunt veșmintele sfințite, cu care se va îmbrăca el după ce își va spăla trupul în apă.” (v. 4).

În mod normal, marele preot purta o haină foarte împodobită: avea o mitră frumoasă pe care scria: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul!”, o haină specială cusută cu fir de aur, cu fir cărămiziu, purpuriu și albastru, un pieptar cu cele douăsprezece pietre, pe umeri avea două pietre de onix, pe care erau scrise numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel, pentru că era într-o stare glorificată.

Amintiți-vă că Hristos este Marele nostru Mare Preot.

Dar în Ziua Ispășirii, marele preot nu putea intra înăuntru cu aceste haine, ci trebuia să se îmbrace cu o haină diferită. La sfârșitul cărții Leviticului, noi am aflat că era o haină de in, o haină simplă de in. În ziua aceea, marele preot își dădea jos haina sa de slavă, împodobită cu acele lucruri deosebite care o compuneau, ceea ce ne arată că Hristos a trebuit să părăsească slava Sa, să vină jos și să îmbrace o haină simplă de in, un trup uman numit Isus, ca să poată face apoi lucrarea de Mare Preot.

Așadar, tot ce se petrece în Levitic 16, are loc în haina simplă de in. El Și-a părăsit slava și a pășit în haina simplă de in, trupul de carne, ca să poată face lucrarea în Ziua Ispășirii. Pentru aceasta a îmbrăcat haina de in, trupul de carne.

Mai jos, putem vedea marele preot în starea sa de slavă, iar alături îl vedem în haina de in pe care trebuia s-o îmbrace în Ziua Ispășirii. Nu era nimic deosebit, nimic care să-l deosebească de un alt om, acesta fiind motivul pentru care evreii nu au putut să vadă Cine era Isus atunci când a venit în trup de carne. El era doar un om simplu, iar ei nu au putut vedea că El era Domnul slavei, nu au putut vedea că El era Marele Preot peste Casa lui Dumnezeu. Vedeți, nu L-au putut recunoaște din cauză că era îmbrăcat cu o haină simplă de in, într-un trup asemănător cu al nostru.

(NU S-A PUTUT COPIA FOTOGRAFIA CU MARELE PREOT)

Apoi, avem Cortul care, privit de la Est spre Vest, avea următoarele componente:

1. – Curtea dinafară unde erau:

- Altarul de aramă;
- Marea de aramă.

2. – Locul sfânt cu:

- Masa pentru punerea înaintea;
- Menora (sfeșnicul)
- Altarul de tămâiere.

3. – Locul Preasfânt, în care se afla Chivotul cu Capacul Ispășirii.

Marele Preot intra întotdeauna prin Poarta de la Răsărit și mergea întotdeauna de la Est la Vest. Nu exista nici o altă cale de a intra înăuntru, pentru că nu existau alte porți, ci era o singură poartă, prin care se mergea întotdeauna de la Est la Vest.

Așadar, marele preot intra în curtea dinafară, de acolo intra în locul sfânt, iar din locul sfânt intra în Locul Preasfânt, dar aceasta o făcea într-o singură zi din an și anume, în Ziua Ispășirii.

În Levitic 16.14-15 scrie:

„Să ia din sângele vițelului și să stropească cu degetul pe partea dinaintea a capacului ispășirii spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii.

Să înjunghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului, să stropească cu el spre capacul ispășirii și înaintea capacului ispășirii.”

Așadar, în Ziua Ispășirii, marele preot trebuia să aducă două jertfe: una pentru el și una pentru popor, dar Isus Hristos NU a avut nevoie de două jertfe, ci doar de una singură, El fiind acea singură Jertfă adusă. El a trebuit să facă aceeași lucrare, ca marele preot din vechime, și anume:

„...să stropească cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii.”

Așadar, El trebuia să stropească de șapte ori înaintea Capacului Ispășirii, după care stropea tot de șapte ori pe partea din față a Capacului Ispășirii, spre Răsărit, adică pe Capacul Ispășirii. Dar, pentru a stropi spre Răsărit, adică spre Est, marele preot trebuia să meargă în spatele Chivotului și să se întoarcă cu fața spre Est. El nu putea să stea în fața Chivotului și să stropească, deoarece în cazul acesta ar fi stat cu fața spre Vest și ar fi stropit spre Vest, nicidecum spre Est. Vedeți? Scriptura spune că el trebuia să stropească spre Răsărit, adică spre Est, iar pentru aceasta trebuia să meargă în spatele Chivotului. De fapt, el se întorcea cu fața spre locul pe unde a intrat și acolo trebuia să stropească cu degetul de șapte ori pe Capacul Ispășirii. Am înțeles? Este clar?

Fratele Branham a spus următoarele în Mesajul „Apocalipsa capitolul 4” din anul 1961:

„...să stropească spre Est; și înaintea Capacului Ispășirii va stropi el... sângele de șapte ori, cu degetul lui. Oh, nu este minunat? De șapte ori spre Est. Ce este aceasta? Cele șapte Epoci ale Bisericii vor fi acoperite cu Sânge. Aleluia! Sângele lui Isus Hristos este îndeajuns azi, ieri și în veci, pentru fiecare Epocă a Bisericii, ca să salveze fiecare păcătos, să vindece fiecare persoană bolnavă și să aducă orice minune și orice semn la împlinire.

„De șapte ori” în Vechiul Testament, cu o mie patru sute nouăzeci de ani înaintea venirii lui Hristos.”

Prin faptul că stropea de șapte ori, El arăta ce avea să facă de-a lungul a șapte epoci ale Bisericii, arăta că cele șapte Epoci aveau să fie acoperite de Sânge.

În „Interval”, fratele Branham spune:

„Acest lucru nu va fi făcut cunoscut până când Mielul nu ia Cartea, îi rupe Pечеțile și o deschide. Înțelegeți? Mielul trebuie să ia Cartea pentru că este a Lui.”

De ce? Cartea este Cartea Răscumpărării omului, iar la căderea omului în păcat, când acesta și-a pierdut dreptul la Viață și la părtașia cu Dumnezeu, Cartea a mers în mâna lui Dumnezeu.

Așadar, acum diavolul și-a așezat stăpânirea sa, dar creația nu-i aparține lui. Dumnezeu i-a dat omului titlul de proprietate, adică dovada stăpânirii, dar când omul a căzut, Cartea Răscumpărării, tot ceea ce deținea el, a trecut înapoi în mâna lui Dumnezeu, așteptând timpul când El o va putea da din nou omului. Dar El nu a putut face aceasta până când un Om nu a îndeplinit toate cerințele Lui.

Acesta este motivul pentru care Hristos a trebuit să vină într-un trup de carne: deoarece această Carte era pentru om, nu pentru îngerii.

Când s-a făcut strigarea, în Apocalipsa 5, și glasul a spus: „*Cine este vrednic să ia Cartea?*”, acolo erau o mulțime de îngerii care nu păcătuiseră, dar ei nu puteau atinge acea Carte, deoarece era pentru om, nu pentru ei. Aceea este Cartea Răscumpărării noastre, a moștenirii noastre, este ceea ce a pierdut Adam, iar noi o vom primi înapoi pentru că totul este în Ea. Aleluia! Cui în aparține Cartea? Mielului, este a Lui.

Țineți minte că atunci când vorbim despre Miel, noi vorbim despre trupul de carne al lui Isus Hristos, pentru că Dumnezeu a trebuit să creeze propria Sa Jertfă, iar aceea a fost un trup de carne care putea să fie junghiat.

Deci, Mielul este Isus, trupul de carne.

Să ne întoarcem puțin la „Interval”:

„Această Carte nu este descoperită până când nu se încheie epocile bisericilor și epocile denominaționale și nu va mai fi timp. Înțelegeți? Este descoperită numai după încheierea epocilor bisericilor și a epocilor denominaționale.

Astfel, El a luat Cartea (slavă Lui!), a deschis-o, i-a rupt Pecețile și a trimis-o jos pe pământ, îngerului al șaptelea, ca s-o descopere poporului Său.”

Aleluia! De ce suntem noi atât de bucuroși? Noi am putea predica în fiecare duminică numai despre Aceasta, pentru că este moștenirea noastră, este răscumpărarea noastră, este răscumpărarea omului, a pământului, este întoarcerea noastră înapoi la starea din Eden, iar acest lucru nu a fost posibil decât după ce S-a dus Cineva și a luat Cartea din mâna Celui ce stătea pe tron. Și când a

luat Cartea, El a deschis Pecețile care învăluiau taina cu privire la ceea ce a făcut El ca să ne poată răscumpăra înapoi: cum ne-a răscumpărat El, ce a făcut pentru aceasta, ce însemnătate are Vechiul Testament, care era simbolistica lui, ce este cu sufletele de sub altar, etc, fiindcă toate acestea fac parte din răscumpărare. Cum vor fi răscumpărați evreii? Toate aceste taine au fost ascunse sub șapte Peceți, așa cum i s-a spus lui Daniel, și urmau să fie descoperite la sfârșitul timpului. Și ce s-a întâmplat? La sfârșitul timpului, Mielul a luat Cartea și i-a rupt Pecețile, astfel ca noi să putem vedea ce a făcut El în tot acest timp.

Taina era cum a răscumpărat El toată sămânța Sa aleasă. Vedeți? El a rupt aceste Peceți și le-a trimis jos pe pământ, la îngerul al șaptelea, ca să fie descoperite. Cine este îngerul al șaptelea? Fratele Branham.

Să citim puțin din Apocalipsa 4.1-2:

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.”

Câți stăteau pe scaunul de domnie? Unul Singur. Atunci unde este Isus? Cine stătea pe scaun? Dumnezeu. Dar atunci unde este Isus, pentru că Scriptura spune că El stă la dreapta Tatălui? Cineva s-ar putea scărpinga în vârful capului și să se gândească la faptul că Ioan ar fi trebuit să vadă doi, dacă nu înțelegem la ce se referea Scriptura când spune: *„la dreapta Tatălui”*, deoarece expresia *„dreapta Tatălui”* înseamnă *„poziția de putere și autoritate”*.

Deci, *„dreapta Tatălui”* este *„poziția de putere și autoritate”*, deoarece acolo nu este un scaun fizic; Tatăl nu S-a dat la o parte ca să-I facă puțin loc Fiului, pentru că dacă ar fi fost așa, Ioan ar fi văzut aceasta. Dar el a văzut pe Cineva care stătea pe tron.

„Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de jasp și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în

haine albe; și pe capete aveau cununii de aur.

Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

În fața scaunului de domnie mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului. În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi.

Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.

Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor,

cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:

„Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Amin! Să ne întoarcem puțin la tabloul acesta.

Când s-a uitat, Ioan a văzut pe Cineva care stătea pe scaunul de domnie în slava Sa, înconjurat cu un curcubeu în multe culori, ceea ce reprezintă slava Sa. Acolo erau douăzeci și patru de bătrâni și patru făpturi vii care strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

Așadar, ei îl numeau pe Cel ce ședea pe tron: „Domnul Dumnezeu cel Atotputernic.” Este clar? Dar Ioan nu a văzut Mielul.

Să citim din capitolul 5:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceteți.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?”

Și nu se găsea nimeni (în limba engleză scrie: „și nu s-a găsit nici un om), nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.”

Așadar, aici s-a făcut o căutare, un Înger puternic a strigat cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?”

„Și nu s-a găsit nici un om, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să fie vrednic.”, iar Ioan privea și aștepta, deoarece strigarea fusese făcută: „Cine este vrednic?” Unde era Mielul? Stropea cu Sânge pe Capacul Ispășirii în spatele tronului. De ce nu l-a putut vedea Ioan? Pentru că Ioan a văzut pe Cineva stând pe scaun. El nu putea vedea ce era în spate din pricina slavei, a curcubeului și a tuturor acelor culori, dar în spate era Isus în haina Sa simplă de in, iar trupul Lui de carne făcea ispășirea pentru păcatele făcute în neștiință de-a lungul celor șapte epoci.

De aceea, a văzut Ioan pe Cineva. El nu putea să-L vadă pe Miel, deși a privit în tot cerul, pe pământ și sub pământ.

Fratele Branham spune următoarele în Pecetea a treia:

„Acum, noi am aflat că un miel înjunghiat sângerează. El a fost înjunghiat, iar după ce a fost înjunghiat, a înviat și a stat pe scaun, adică în spatele scaunului, făcând mijlocire pentru toate sufletele care aveau să vină.”

Unde era El? În spatele scaunului. Ce făcea acolo? El făcea exact ceea ce am citit în cartea Evreilor că va face, pentru că este Marele nostru Preot.

Ce făcea marele preot când intra în Sfânta Sfintelor? Mergea în spatele Chivotului (a scaunului), ca să poată stropi sângele pe Capacul Ispășirii.

Țineți minte că el stropea de șapte ori înaintea Capacului Ispășirii, iar singura dată când stropea pe Capacul Ispășirii era atunci când stătea cu fața spre Est. Aceasta era atunci când stătea în spatele Chivotului și stropea spre Est. Apoi, venea în fața

Chivotului și stropea de șapte ori înaintea lui, nu pe el.

Așadar, pentru a stropi sânge pe Capacul Ispășirii, el trebuia să fie în spatele Chivotului. Am înțeles aceasta?

Dar aici, în Apocalipsa 5, vom vedea o mare schimbare, fiindcă lucrurile se vor mișca și personajele se vor mișca, iar în continuare aș vrea să urmărim aceasta.

Mielul Se află acolo de peste două mii de ani, dar El Se va mișca, iar când El va face această mișcare, este foarte important s-o vedem.

Fratele Branham a spus următoarele în „Interval”:

„Înainte, Ioan nu a observat acest Miel aici. El nu a fost menționat nicăieri. Ioan nu l-a văzut în tot cerul, în timp ce se uita, dar aici a pășit în față. Observați de unde a pășit în față... De unde a venit El? El a venit de la tronul Tatălui, unde a stat de când a fost înjunghiat și a înviat. El a înviat și a stat la dreapta lui Dumnezeu, trăind pentru a face mijlocirea. Amin! Astăzi, El este viu acolo, să facă mijlocire cu propriul Său Sânge, pentru păcatele făcute din neștiință ale poporului.”

El este acolo stropind de șapte ori pentru că cele șapte epoci ale Bisericii trebuie să fie acoperite cu Sânge. De ce? Ca să acopere păcatele din neștiință ale poporului.

Evrei 9.7 spune același lucru:

„Dar în partea a doua intră numai marele preot, o dată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului.”

Expresia „păcat din neștiință” vine din cuvântul grec „agnoema” care înseamnă „păcat făcut din ignoranță sau din nechibzuință”. Biblia spune foarte clar că „cine știe să facă bine, și nu face, săvârșește un păcat!” (Iacov 4.17).

Când a venit Martin Luther, el a predicat că mântuirea se primește prin credința în Isus Hristos. Astfel, când religia catolică a spus că mântuirea se bazează pe fapte și pe alte principii definite de biserica catolică, Martin Luther a pășit în față și a spus: „Acest lucru este greșit.” Din ziua aceea, responsabilitatea de a ieși din biserica catolică a atârnat pe umerii oamenilor, pentru că au auzit Cuvântul lui Dumnezeu care spunea că cei neprihăniți vor trăi prin credință.

Din ziua aceea, cine știa să facă bine și nu făcea, păcătuia. De ce? Deoarece Sângele nu mai acoperea păcatul pentru cine auzea mesajul lui Luther și rămânea în catolicism.

Sângele, Acoperământul era pentru păcatele făcute din neștiință, pentru lucrurile despre care ei nu știau să sunt greșite. Dar de îndată ce Dumnezeu a trimis un mesager care a spus: „Aceasta este calea adevărată, aceasta se potrivește cu Scripturile”, oamenii erau responsabili înaintea Cuvântului lui Dumnezeu.

Acoperământul era pentru păcatele făcute din neștiință, dar dacă oamenii săvârșeau un păcat și erau conștienți de el, Legea îi obliga să aducă o jertfă și să se pocăiască.

Luther știa că neprihănirea se primește prin credința în Isus Hristos, dar apoi a venit Wesley care a spus că noi trebuie să trăim o viață sfântă, curată. El a spus că cei întorși la Domnul, nu mai puteau trăi o viață necurată ca în zilele lui Luther, când fumau, beau sau făceau alte lucruri murdare. Wesley a spus că ei nu mai puteau face acele lucruri pentru că Dumnezeu este sfânt și El cere ca viața noastră să fie sfântă: „Fiți sfinți pentru că Dumnezeu este sfânt.”

Așadar, John Wesley a început să predice mesajul sfințirii, iar atunci, cel care știa să facă bine și nu făcea, săvârșea păcat. Fâșia de Sânge care era acolo acoperind epoca lui Luther care nu știa de sfințire, nu este aceeași care acoperea epoca bisericii lui Wesley, deoarece în epoca aceea, oamenii știau mai mult, iar Sângele acela era pentru păcatele făcute din neștiință.

Noi ne-am întrebat: „Cum a fost posibil ca Dumnezeu să salveze suflete în epocile acelea? Cum au putut fi ei în ordine?” Luther nu a trăit o viață curată deci, cum a putut să fie un copil al lui Dumnezeu? Trebuia să fie Ceva care să acopere păcatele făcute din neștiință iar Acesta era Mielul care se afla în spatele tronului și stropea de șapte ori pentru acoperirea păcatelor făcute din neștiință, în cele șapte Epoci ale Bisericii.

Am ajuns la trezirea pentecostală, la restituirea darurilor Duhului. Acea mișcare a plecat de la Luther, a mers mai departe prin Wesley, la sfințire și a ajuns la epoca pentecostală, când ei au putut arăta în Scriptură că aceasta este o făgăduință, revărsarea darurilor Duhului Sfânt fiind o restituire care se potrivește cu Scripturile. În epoca a șaptea, a fost stropită o altă „fâșie” de Sânge, care nu acoperea păcatele făcute din neștiință în epoca a șasea, deoarece ceea ce se

Întâmpla era predicat și manifestat.

Poporul lui Dumnezeu avea obligația de a se mișca odată cu Lumina, de a umbla cu Lumina, pentru că Lumina este El. Dacă umblăm în Lumină, dacă avem părtășie unii cu alții, Sângele lui Isus Hristos ne va curăța de orice păcat. De ce? Pentru că El este acolo ca să acopere păcatele noastre făcute din neștiință.

De-a lungul epocilor Bisericii, creștinii au trebuit să se miște în Lumina care a venit pentru acea zi. Astfel, chiar dacă creștinii din ziua lui Luther nu înțelegeau sfințirea sau darurile Duhului, ei umblau în Lumină, aveau părtășie unul cu altul și Sângele Domnului îi curăța de orice păcat. Care Sânge? Sângele stropit pe Capacul Ispășirii pentru epoca aceea. Dar dacă cineva refuza să umble în Lumina care este El? Atunci, pentru omul acela nu exista Sânge pe Capacul Ispășirii. De aceea, Sămânța lui Dumnezeu s-a mișcat de-a lungul epocilor bisericii cu Mesajul adus în fiecare epocă. Ea a făcut întotdeauna această trecere. Amin! A nu face această trecere este moarte spirituală.

Așa cum am spus, marele preot venea în față și stropea înaintea Chivotului de șapte ori:

„Aaron să intre în Cortul întâlnirii; să-și lepede veșmintele de in, pe care le îmbrăcase la intrarea în Sfântul Locaș, și să le pună acolo.” (Levitic 16.23).

Aceasta se află la sfârșitul capitolului, la sfârșitul Zilei Ispășirii. Tot ce fusese cerut pentru Ziua Ispășirii fusese făcut deja, după care Aaron venea în Locul sfânt, își dădea jos haina de in, haina de in simbolizând partea umană, Mielul, pe Isus, trupul de carne.

Marele Preot avea să-și dea jos haina de in și s-o lase în Locaș, Marele Preot fiind Hristos. Despre care Locaș este vorba? Despre Locașul ceresc. Isus, trupul de carne avea să stea acolo, dar Marele Preot avea să iasă afară.

„Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi ca să vă curățați: veți fi curățați de toate păcatele voastre înaintea Domnului.” (v. 30).

Aș vrea să mai aduc câteva versete pentru a înțelege ce este cu adevărat păcatul. Dacă ne gândim că păcatul este fumatul, adulterul, etc., nu am înțeles bine pentru că fratele Branham spune foarte clar că acestea sunt numai atributele păcatului și că noi le facem pentru că nu credem. Acestea sunt atributele necredinței, pentru

că adevăratul păcat este necredința. Astfel, Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit neprihănire.

Așadar, „a crede” înseamnă „a nu păcătu”, iar „a nu crede” înseamnă „a păcătu”. Chiar dacă cineva nu fumează, nu curvește, etc., dar nu-L crede pe Dumnezeu, nu crede Planul Său de mântuire din epoca în care trăiește, aceasta nu-i face nici un bine. Puteți trăi o viață curată, dar ea nu vă va face nici un bine dacă nu-L cunoașteți pe El. De ce? Pentru că dacă Îl respingem pe Hristos, chiar dacă avem o viață morală curată, suntem tot în păcat.

În predica „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, citim următoarele:

„Observați. Ascultați aceasta! Acesta este lucrul mareț, la aceasta vrem să fim atenți. Țineți minte că în zilele din urmă, lucrurile vor merge înapoi și vor legitima prima zi. Vedeți? Adam și Eva, soț și soție, fără păcat, Viața.”

Ce este păcatul? Necredința.

În predica „Unirea invizibilă a Miresei” citim:

„Ce este păcatul? Păcatul este necredința. Necredință în Cuvânt, necredința în Dumnezeu care este Cuvântul.”

În predica „Mergeți și treziți-L pe Isus” din anul 1963 scrie:

„Oh, noi avem nevoie de o sinceritate profundă, avem nevoie de ceva înapoi. Noi nu avem nevoie să ne dăm în spectacol, ci avem nevoie de Duhul Sfânt care să trăiască printre noi, până acolo încât omul să poată spune: „Cine mă va acuza de păcat?” Păcatul este necredința.”

Duhul Sfânt ne va da o asemenea descoperire a Cuvântului încât noi vom privi la Mesajul adus prin profet și vom spune: „Acesta este Adevărul și numai Adevărul!” De ce? Pentru că se află în Scripturi, a venit din Scripturi, este împlinirea Scripturilor și ne duce înapoi la Scripturi, astfel încât să putem spune: „Acesta este Adevărul și numai Adevărul!” Amin! Apoi, putem spune: „Cine ne poate acuza de păcat? Noi credem Cuvântul lui Dumnezeu!”

Ce ne-a fost restituit înapoi? Nu o măsură a Cuvântului, ci ne-a fost restituit întregul Cuvânt. Dumnezeu L-a dat cu măsură în fiecare epocă, de la o epocă la alta, dar când am ajuns la ultima epocă, El nu L-a mai dat pe porțiuni, ci a venit

pentru a lega toate capetele lăsate libere și pentru a încheia întreaga descoperire a lui Hristos care este descoperirea Cuvântului.

Odată ajunși în epoca noastră, mai putem avea scuză că suntem în necunoștință? Mai poate stropi El încă o „fâșie” de Sânge? Nu, El nu mai este nevoit să facă aceasta fiindcă astăzi, El ne-a dat descoperirea deplină a lui Hristos, tot Cuvântul lui Dumnezeu S-a întors din nou, iar noi putem să-L primim pe Hristos pe deplin și să spunem prin Duhul Sfânt: „Cine mă poate acuza de păcat? Eu cred Cuvântul, cred sămânța șarpelui, cred Maleahi 4, știu că există un singur Dumnezeu și cred Adevărul.”

Eu știu Cine este Cel pe care L-a urmat Moise prin pustie și cred ce a predicat Petru, Pavel și Ioan. De ce? Pentru că avem măsura întreagă, tot Cuvântul. El ne-a dat Cuvântul.

Mai jos avem felul în care vedem majoritatea harților: (NU SE POATE COPIA FOTOGRAFIA)

Ele sunt orientate spre Nord, sau cu Nordul în partea de sus, pentru că așa au hotărât țările europene. Dar multe din hărțile vechi nu sunt orientate așa. Astfel, unele dintre ele sunt orientate cu partea de Sud în sus, iar altele cu partea de Est sau de Vest.

Aș vrea să luăm harta noastră cu Cortul și s-o întoarcem. Eu am căutat mai multe hărți vechi ale pământului sfânt și am găsit câteva în care Marea Mediterană era chiar în partea de sus. Acestea sunt orientate cu partea de Vest în sus. Să luăm harta noastră și s-o întoarcem.(LIPSESTE FOTOGRAFIA)

Vă amintiți când s-a uitat fratele Branham la fotografia cu Norul supranatural, iar

Domnul i-a spus s-o întoarcă spre dreapta? Atunci, el a putut să vadă că acolo era Hristos.

Astfel, aş vrea să întorc şi eu aşezarea taberei lui Israel spre dreapta:(LIPSESTE FOTOGRAFIA)

Aşadar, marele preot intra înăuntru dinspre Est, iar pe măsură ce înainta, mergea spre Vest. Înseamnă că mergând spre Vest este ca şi cum ai merge în sus, ca şi cum te-ai înălţa în sus, pentru că unde este tronul lui Dumnezeu? În partea cea mai de sus. Locul Sfânt este mai jos, iar curtea dinafară a Cortului este şi mai jos. Astfel, ca să vii din curtea dinafară şi să păşeşti înăuntru, trebuie să mergi mai sus, iar ca să vii din Locul Sfânt în Sfânta Sfintelor, trebuie să mergi şi mai sus.

Pavel ne-a vorbit despre faptul că sus există mai multe ceruri, iar când fratele Branham a fost dus sus, el a dorit să-L vadă pe Isus, dar i s-a spus că El este undeva mai sus. Aşa este.

Aşadar, în Apocalipsa capitolul 3, Ioan se afla în Locul Sfânt şi privea la cele şapte sfeşnice sau epoci ale Bisericii. Apoi, s-a întors şi a văzut pe Cineva care stătea în mijlocul sfeşnicilor, după care l-a descris pe Isus cum arăta El în timp ce stătea în mijlocul acelor sfeşnice.

Deci, când a fost luat sus într-o vedenie, Ioan a văzut Cortul ceresc, iar în capitolul 4 din Apocalipsa, a spus ceva foarte interesant:

„După aceste lucruri, m-am uitat şi iată că o uşă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbiţe şi care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici, şi-ţi voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Numaidecât am fost răpit în Duhul. Şi iată că în cer era pus un scaun de domnie, şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva.” (v. 1-2).

Aici vedem că în ceruri a fost deschisă o uşă, iar Ioan a fost răpit în Duhul. Şi ce a văzut acolo? Tronul lui Dumnezeu. Este adevărat? Deci, în Apocalipsa 3, el se afla în Locul Sfânt, dar după ce a văzut acele lucruri, Duhul l-a luat, l-a dus în Locul Preasfânt şi a văzut tronul lui Dumnezeu. Unde era tronul lui Dumnezeu? În Sfânta

Sfintelor.

În continuare aş vrea să vorbesc puţin despre aceasta.

Aşa cum am spus deja, când a fost dus sus, Ioan nu a văzut Mielul. El privea la Cel care stătea pe tron, dar nu putea să-L vadă pe Miel pentru că se afla în spatele tronului.

Aş vrea să ne oprim puţin la descrierea Celui ce şedea pe tron:

„Cel ce şedea pe el avea înfăţişarea unei pietre de jasp şi de sardiu; şi scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.”
(Apocalipsa 4.3).

În capitolul 4, Ioan descrie scena, iar în această scenă îi vedem pe cei douăzeci şi patru de bătrâni, pentru că ceea ce ni se va arăta în capitolul 5 este lucrarea de încheiere a lui Boaz al nostru, care o răscumpără pe Naomi ca s-o poată avea pe Rut.

Unde a mers Boaz ca să plătească preţul răscumpărării şi ca să facă tranzacţia? El a trebuit să meargă la poarta cetăţii, la bătrâni. Împăraţii aveau scaune la porţi, pentru că poarta era locul judecăţii, iar ei trebuiau să vină la poartă pentru judecată. Chiar şi în cartea Esterei scrie că în palatul lui Ahaşveroş, era o sală a tronurilor chiar lângă poartă, iar bătrânii se adunau la porţi pentru a judeca cetatea. Deci, el trebuia să meargă la bătrâni pentru ca această tranzacţie a răscumpărării să fie aprobată sau respinsă de bătrâni, iar aici, în Apocalipsa 4 ne este aşezată scena: le avem pe cele patru făpturi vii, îi avem pe bătrâni, Îl avem pe Cel ce stă pe tron, totul fiind pregătit pentru apariţia lui „Boaz”. Este minunat! Acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus că Apocalipsa 5 este cel mai minunat pasaj al Scripturii. În ordine.

Ni se spune că în jurul tronului erau douăzeci şi patru de scaune de domnie, în versetul 6 sunt menţionate cele patru făpturi vii, iar în versetul 8 scrie:

„Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte şase aripi şi erau pline cu ochi de jur împrejur şi pe dinăuntru. Zi şi noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste şi mulţumiri Celui ce şedea pe scaunul de domnie şi care este viu în vecii vecilor,

cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:

„Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

În continuare, aș vrea să începem să subliniem atributele Celui ce stătea pe tron, pentru că dorim să vedem Cine este Acesta. Dacă aveți o coală de hârtie și pix, vă rog să le pregătiți și să scrieți ceea ce vom găsi aici.

Aș vrea să scrieți „Dumnezeu”, iar sub El să scrieți atributele Lui.

În Apocalipsa 4.8, Dumnezeu este numit „**Domnul Dumnezeu cel Atotputernic**”. De fapt, în toată Scriptura, El este numit „Cel Atotputernic”, pentru că Dumnezeu este Atotputernic.

Următorul Cuvânt este: „**Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine.**” Așadar, Cel ce stă pe scaunul de domnie este „**Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine.**”, iar în versetul 11, vedem că „El este Cel care a creat toate lucrurile, prin voia Sa.”

Aș vrea să folosim Scripturile ca să mai scoatem câteva atribute ale lui Dumnezeu.

Să mergem în Isaia 44.6:

„Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și, afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.”

Câți dumnezei? Întotdeauna vedem că există Unul singur.

Cum am citit? „**Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă.**” Treceți și aceasta sub cuvântul „Dumnezeu”.

În Isaia 48.12-13 scrie:

*„Ascultă-Mă, Iacove! Și tu, Israele, pe care te-am chemat! Eu, **Eu sunt Cel dintâi și tot Eu sunt și Cel din urmă.**”*

Mâna Mea a întemeiat pământul și dreapta Mea a întins cerurile: cum le-am chemat, s-au și înfățișat îndată.

Aici vedem din nou că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă și că El este și Creatorul.

Dacă mergem în Geneza 1, vedem că Dumnezeu este Creatorul: „Dumnezeu a zis: „Să fie...”, „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul.””

Așadar, Dumnezeu este Creatorul.

Acum vom citi din Apocalipsa 21.1-6:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.

Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.

Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”

Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.”

Aici vedem din nou că aceste cuvinte au fost spuse de Cel ce stă pe tron.

*„Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sunt **Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul**. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.”*

Aș vrea să treceți sub cuvântul „Dumnezeu” și „Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”.

Acesta este Cel ce stă pe tron.

„Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu.”

Noi suntem de acord cu toții că aceste atribute îi aparțin lui Dumnezeu, Celui ce stă pe scaunul de domnie.

Acum aș vrea să facem o coloană separată și să scriem atributele lui Hristos, iar

pentru aceasta vom merge în Scripturi.

În Apocalipsa 1.1 ni se spune că această Carte este Descoperirea lui Isus Hristos.

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.”, iar în versetul 8, scrie:

„Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.”

Cine vorbește aici? Isus. Așadar, în a doua coloană, vă rog să scrieți: „Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul” și „Cel Atotputernic.” Aceasta este o referință clară la Isus Hristos.

Cuvântul „Cel Atotputernic” apare de zece ori în Scripturi, iar de nouă ori se referă la Dumnezeu. Așadar, găsim: „Dumnezeul Atotputernic” sau „Atotputernicul Dumnezeu”, cuvântul „Atotputernic” însemnând „Conducere supremă.” Dar în versetul pe care tocmai l-am citit, acest cuvânt îi este atribuit lui Isus Hristos.

Să citim mai departe:

„În Ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe,

*care zicea: **„Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă.”** (v. 10-18).*

Cred că nimeni nu poate pune aceste lucruri sub semnul întrebării. Aici avem scris: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă.”

„Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.”

M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur.

Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur.

Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada, ochii Lui erau ca para focului,

picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.

În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.

Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă.”

Dacă am avut în mintea noastră vreo îndoială cu privire la Cine este Cel care vorbește, aici putem vedea clar că este Isus Hristos. Noi tocmai am avut o descriere minunată a Lui și vedem că El este Cel dintâi și Cel de pe urmă,

Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.”

În Apocalipsa 2.8, citim:

*„Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice **Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat...**”*

Să scriem din nou: „Cel dintâi și Cel de pe urmă.”

În Apocalipsa 22.12-13, citim:

„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.

Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul”.

Cred că avem deja toate aceste atribute pe lista noastră.

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!

Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!

*„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, **Luceafărul strălucitor de dimineață.**”*

Să trecem pe lista noastră și „Luceafărul strălucitor de dimineață”.

În Apocalipsa 11.15-17 scrie:

„Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.”

Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu

și au zis: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești.”

Aici vedem că Cel de pe tron este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic, dar și Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine.”

De aici mergem în Evrei 13.8:

„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”

Așadar, sub Hristos, vreau să scrieți: „ieri, azi și în veci.”

În Ioan 1.1-4 scrie:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

El era la început cu Dumnezeu.

Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.

În El era viața, și viața era lumina oamenilor.”

Așadar, Acesta era o Persoană, acest Cuvânt este o Persoană.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”

Unde este această Persoană? „Toate lucrurile au fost făcute prin El.” Prin Cine? „Prin Cuvânt și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El.”

Astfel, pentru a afla Cine este acest El, trebuie să mergem în versetul 14:

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Este clar că aceste versete se referă la Isus Hristos, dar înainte de a deveni Isus Hristos era Hristos. Hristos este Cuvântul, iar Cuvântul este Stânca ce i-a condus prin pustie; Moise a purtat ocară pentru Cuvânt și a uitat slava Egiptului ca să poarte ocară lui Hristos, a Cuvântului. Deci, la început a fost Hristos, pentru că Hristos este ceea ce a ieșit de la Dumnezeu, iar El a numit această descoperire a Sa, „Fiul”. Gândul Său exprimat a fost numit Cuvântul, iar Cuvântul arătat în trup a fost numit „Fiul” Său. Astfel, când se întoarce în Apocalipsa 19, vedem că Isus Hristos are scris pe coapsă un Nume, iar acest Nume este „Cuvântul lui Dumnezeu”. Am înțeles aceasta?

Acum vom merge în Coloseni 1.15-16:

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea.

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.”

Sub a doua coloană, aș vrea să scrieți: „Toate au fost făcute prin El și pentru El.”

Acum, haideți să comparăm lista noastră.

Apare totul pe ambele coloane?

Apare „Alfa și Omega” pe ambele coloane? Da. Dar „Cel dintâi și Cel de pe urmă?” Da.

„Începutul și sfârșitul?” Da.

Apare „Creatorul pe ambele coloane? Sigur că da.

Dar „Totul a fost creat pentru El? Totul a fost creat după voia lui Dumnezeu?” Da.

„Totul a fost creat prin și pentru Hristos?” Da.

„Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine?” Da.

„Cel ce era - ieri, Cel ce este - astăzi și Cel ce vine - în veci.” Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, adică: Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine.”

De asemenea, în Apocalipsa 1.8, El a spus ceva foarte important, dar noi nu am subliniat aceasta:

„Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor.”, adică: „Cel ce era, Cel ce este, Cel ce vine.”

Este totul la fel pe ambele coloane? Cine poate să ridice mâna și să spună că totul este la fel, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru Hristos? Sigur că este la fel.

Acum, aș vrea să vă întreb, la Cine se uita Ioan în Apocalipsa capitolul 5? La Hristos.

Isus, trupul de carne, haina de in a lui Hristos, se afla în spatele tronului făcând lucrarea de mijlocire ca și Boaz, răscumpărând-o pe Naomi. Am înțeles aceasta? Astfel, Ioan se uita la Cel ce stătea pe scaunul de domnie, în fața Căruia se plecau toți și pe care-L numeau Domnul Dumnezeu cel Atotputernic. Dar și Hristos este numit Cel Atotputernic. Apoi, scrie: „Tu ești Cel care ai creat toate lucrurile și toate au fost făcute după voia Ta.”

Dumnezeu este un Duh invizibil și nu fost văzut niciodată de vreun om, dar a luat un Chip, pentru că El ia întotdeauna un Chip ca să poată fi văzut. Amin! Și de fiecare dată când ia un chip, Acela este Hristos. Suntem de acord? La ce se uita Ioan? La un chip de teofanie sau un Chip al Cuvântului care este Hristos și care stătea pe scaunul de domnie. Țineți minte că Dumnezeu este un Duh invizibil și că nici un om nu poate vedea Duhul Său.

În „Descoperirea lui Isus Hristos” din cartea Epocilor Bisericii, scrie:

„Există o porțiune foarte renumită din Scriptură prin care trinitarii cred că pot dovedi punctul lor de vedere și anume, că există mai mult decât o persoană în dumnezeire. Este vorba de Apocalipsa 5.6-8:

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților."

Într-adevăr, dacă sunt izolate, aceste versete par a dovedi punctul lor de vedere. Ați observat că am spus; „dacă aceste versete sunt izolate."

Dar citiți Apocalipsa 4.2-3 și 9-11:

„Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.

Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere." Amin.

Când Se cobora jos, Slava Shekinah a lui Dumnezeu era doar o Lumină, un Stâlp de Foc. Ea a fost văzută în tot felul de manifestări, dar aici, Ioan vedea o Persoană, o formă asemănătoare cu a unui om, pe Cineva care ține o Carte în mâna Sa. Am înțeles aceasta?

„Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor,

cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:

„Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!"

Vă rog să observați că în versetul 2 scrie: „UNUL” (nu doi sau trei) stătea pe scaunul de domnie, iar în versetul 3 scrie: „EL” (nu „ei”) avea înfățișarea unei pietre de iaspis.

În versetul 9 scrie că făpturile vii l-au adus închinare Lui (nu „lor”).

În versetul 10 scrie că bătrânii au căzut cu fețele la pământ înaintea LUI (nu „a lor”).

În versetul 11 scrie că ei au strigat: „Vrednic ești TU, Doamne (nu „voi, domnilor”)”, și tot în versetul 11 scrie că Cel ce stătea pe tron este CREATORUL,

care este ISUS (Ioan 1.3), care este IaHVeH - Duhul lui Dumnezeu al Vechiului Testament. (Geneza 1.1).

Ioan 1.1 și Geneza 1.1 vorbesc despre aceeași Persoană, despre același lucru.

Dar să nu ne oprim aici, ci să citim și Apocalipsa 3.21:

„Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”

Să citim și Evrei 12.2:

„Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Observați că potrivit lui Isus Însuși, care a scris Apocalipsa, El stă pe tron cu Tatăl. Duhul din Pavel (care este Duhul lui Hristos, Duhul prorociei prin care vine Cuvântul) spune că El stă la dreapta lui Dumnezeu. Totuși, când s-a uitat, Ioan a văzut numai UNUL pe scaunul de domnie. Și numai în Apocalipsa 5.6-8 (care în cronologia timpului este după Apocalipsa 4.2-3) Îl vedem pe Miel luând Cartea din mâna Celui care stătea pe scaunul de domnie, așa cum ni se spune în Apocalipsa 4.2-3 și 9-11.

Mielul a luat Cartea din mâna Celui ce stătea pe scaunul de domnie. Aleluia!

Ce este aceasta? Este taina unui Singur Dumnezeu. El (Isus) a ieșit de la Dumnezeu, S-a manifestat în trup, a murit și a înviat și S-a întors în „sânul Tatălui”. Așa cum a spus Ioan, „Singurul Său Fiu care se află în sânul Tatălui, ni L-a făcut cunoscut. (Ioan 1.18).

Acum, a fost timpul ca Dumnezeu (Mesia) să Se întoarcă să-Și pretindă Mireasa, iar apoi să se prezinte (să Se facă cunoscut) Israelului. Astfel, Îl vedem pe Dumnezeu pășind din nou în față pentru a relua o relație fizică cu omul în calitate de „Fiu al lui David, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Mirele Miresei dintre neamuri.” Nu sunt doi dumnezei, ci este UN SINGUR Dumnezeu care Își manifestă cele trei slujbe și titluri puternice ale Sale.”

Ioan a văzut un tablou pe care ni l-a redat și nouă și în care a văzut diferite acțiuni și atribute, dar pretutindeni este un singur Dumnezeu. Isus Hristos și Dumnezeu nu

sunt doi, ci sunt UNUL singur. Astfel, Isus a spus: „*Eu și Tatăl una suntem*”. Filip I-a zis lui Isus: „*Aratăni-L pe Tatăl*”, dar Isus i-a răspuns: „*De atâta vreme sunt cu voi, Filipe, și nu M-ai cunoscut? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.*” Slăvit să fie Domnul! Tot Isus a spus în Ioan 14.23:

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”

Ce vrea să spună prin aceasta? Ce primim noi când ni se dă botezul Duhului Sfânt? Noi primim Duhul Sfânt care locuiește înăuntrul nostru. Deci, Isus a spus: „*Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”*

Ce înseamnă aceasta? Că trebuie să-L am pe Duhul Sfânt în mine, după care trebuie să-L primesc pe Isus să locuiască în mine și la fel pe Tatăl? Sau aceasta este descoperirea Cuvântului care ne spune că atunci când primim Duhul lui Dumnezeu, Îl avem atât pe Tatăl, cât și pe Fiul, pentru că Ei sunt una? Ei nu sunt trei, ci sunt Unul și Același Dumnezeu, dar El are diferite slujbe, are diferite manifestări, are diferite feluri de a interacționa cu omul, pentru a Se exprima pe Sine însuși în timpuri diferite, dar Dumnezeu este UNUL, iar când eu primesc Duhul Sfânt, Îl primesc atât pe Tatăl, cât și pe Fiul. Am înțeles? Pentru că Ei sunt UNUL ȘI ACELAȘI DUMNEZEU.

De aceea, toate titlurile lui Dumnezeu din Vechiul și Noul Testament, Îi aparțin și lui Isus Hristos: Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Creatorul. Acesta este Dumnezeul nostru.

Așadar, Ioan privea un chip de teofanie al lui Hristos, deci Îl vedea pe Hristos stând pe scaunul de domnie.

(LIPSESTE FOTOGRAFIA)

West= Vest, South= Sud, East= Est, North = Nord

John the Revelator= Ioan

Holy Place= Locul Sfânt

Holy of Holies= Sfânta Sfintelor

Mielul se afla în spatele lui Ioan, iar fratele Branham ne-a spus că aici putem păși în semantică, deci, El stă în spatele scaunului de domnie pentru că face lucrarea de mijlocire, dar totul este simbolic. Aceasta nu înseamnă că El stă acolo și stropește cu Sânge, pentru că Sângele Său a fost vărsat pe Calvar. Dar simbolic, El este în spatele scaunului de domnie.

Fratele Branham a spus că El stă pe scaunul de domnie, stă la dreapta lui Dumnezeu și stă acolo cu Tatăl, dar ceea ce vrem să spun este că El este cele șapte fâșii de Sânge, El este Jertfa și Marele Preot care face lucrarea de mijlocire în spatele scaunului de domnie.

Să nu lăsăm semantica să ne deruteze. Sângele a fost vărsat aici jos, iar noi știm că Sângele reprezintă Viața. Așadar, El a luat Viața, a mers acolo sus și a așezat acel Trup ca reprezentare a Vieții care a plecat, dar El este cele șapte fâșii de Sânge pentru cele șapte epoci ale Bisericii.

Apoi, vedem o schimbare:

În Apocalipsa 5, Mielul pășește în față. Noi am citit de multe ori aceasta și am văzut că Cel ce stă pe scaunul de domnie ține în mâna Sa dreaptă o Carte, dar Cartea trece în mâna Mielului, deci Mielul ia Cartea.(LIPSESTE IMAGINEA)

Apoi, El deschide Pecețile Cărții, deschide Cartea: (LIPSESTE IMAGINEA)

Dar ce se întâmplă după aceea cu Cel ce stă pe scaunul de domnie? Apocalipsa 5 este o tranziție: Mielul pășește în față și ia Cartea din mâna Celui ce ședea pe tron, dar ce se întâmplă în Apocalipsa 10?(LIPSESTE IMAGINEA)

Să mergem împreună în Apocalipsa 10. Țineți minte că Ioan a văzut Chipul lui Dumnezeu care este Hristos, Chipul de teofanie al lui Dumnezeu sau Îngerul Domnului.

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ

și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.”

Aceasta se întâmplă când acest Înger puternic coboară din cer învăluit într-un nor și cu curcubeul deasupra capului. Fața Lui era ca soarele, iar picioarele Lui erau ca niște stâlpi de foc.

Descrierea aceasta este foarte asemănătoare cu descrierea lui Ioan din Apocalipsa 1. Acesta este Îngerul Legământului, iar fratele Branham spune că este Hristos.

Acum, dacă Ioan L-a văzut pe Hristos stând pe tron, iar Mielul a venit și a luat Cartea, unde a mers Hristos? El a făcut trecerea de la Apocalipsa 5 la Apocalipsa 10 și a venit jos:

(LIPSESTE IMAGINEA)

În anul 1963, El a venit jos ca să aducă descoperirea celor șapte Peceți și s-o dea mesagerului, îngerului al șaptelea al Bisericii care avea să ne-o aducă nouă. Așadar, Hristos, Îngerul puternic, a coborât jos în anul 1963, iar fratele Branham ne-a spus aceasta.

Să mergem în „Intervalul dintre cele șapte epoci ale Bisericii și cele șapte Peceți”:

„Este Așa vorbește Domnul! Vă voi citi aceasta din Carte: la răsunetul mesajului celui de-al șaptelea înger, se va sfârși taina lui Dumnezeu vestită de sfinții Săi profeți. Aceștia sunt profeții care au scris Cuvântul.

La sunetul celei de-a șaptea epoci, ultima epocă a Bisericii, toate capetele lăsate libere care au fost cercetate de-a lungul acestor epoci, vor fi legate împreună. Când vor fi rupte Pecețile și taina este descoperită, vine jos Îngerul, Mesagerul, Hristos, care pune piciorul pe pământ și pe mare, cu un curcubeu deasupra capului Său. Țineți minte că acest al șaptelea înger este pe pământ în timpul acestei veniri.”

Evrei 9.28:

„...tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.”

Cine scrie aici că Se va arăta? Isus? Nu! Hristos. Cui i Se va arăta? Celor care-L așteaptă. Lor li Se va arăta? Nouă ni S-a arătat Hristos? Am văzut noi Îngerul puternic? Este aceasta ceea ce s-a întâmplat în anul 1963?

În Apocalipsa 5 a avut loc o trecere, așa că acum Cartea Răscumpărării este deschisă, tainele sunt încheiate și nu mai există nici o mijlocire pentru păcatele făcute din neștiință, de aceea, singurul loc în care există ispășire este în Cuvânt.

Acum este un Cuvânt însângerat care sângerează și face ispășirea pentru noi, Acesta fiind singurul loc de siguranță din lume. Ce înseamnă aceasta? Că noi nu mai putem fi în siguranță într-un sistem denominațional, în niște păreri amestecate ale omului, ci suntem în siguranță numai în Cuvântul curat și nepângărit al lui Dumnezeu, pentru că nu mai există Sânge pentru păcatele făcute din neștiință. Credem aceasta?

Aici se ridică o întrebare: „Ce se întâmplă cu lucrurile greșite pe care le fac eu? De ce nu a nimicuit Domnul pământul dacă nu mai există Sânge pe Capacul Ispășirii? Cum de mai îngăduie El ca lumea să meargă înainte? De ce nu m-a pedepsit ultima dată când am greșit?”

Pentru că s-a întâmplat ceva minunat. Când a venit jos Îngerul, scaunul de domnie nu a rămas gol. Unde a mers Mielul? Marele preot și-a dat jos haina de in, dar a lăsat-o în Sfântul Locaș.

Marele Preot, Hristos, a părăsit Sfântul Locaș și a venit jos în anul 1963, iar noi am putut vedea semnul venirii Sale. Care a fost acesta? Norul care s-a arătat deasupra zonei Flagstaff: acesta este semnul venirii Sale. Noi l-am văzut și astfel știm că El a venit. Nu va veni, ci a venit. Desigur, nu Trupul Său, nu la acesta ne referim, deoarece cu El ne vom întâlni în văzduh, iar noi nu am ajuns încă la întâlnirea din văzduh. Aceasta stă în fața noastră. Dar unde este Mielul, unde este haina de in? El este încă în Sfântul Locaș.

În „Suflete în închisoare” citim:

„Ioan a privit în jur, dar nu exista nici un om în ceruri, pe pământ, nimeni, nici un înger; nimeni nu a putut lua Cartea ca să-l rupă Pecețile sau măcar să se uite în Ea. Nici un om nu era vrednic, iar Ioan spune că a plâns cu amar.

Atunci a venit la el un înger și i-a spus: „Nu plânge pentru că Leul din seminția lui Iuda a biruit și este vrednic.”

Ioan s-a uitat să vadă un leu, dar ce a văzut? Un Miel care sângera, un Miel care fusese junghiat. De cât timp? De la întemeierea lumii. Mielul a pășit în față, a mers la Cel care avea Cartea în mâna Sa și a luat-o; S-a urcat pe scaun și S-a așezat. Aceasta este. S-a încheiat (când?) când au fost descoperite Pecețile.”

Suntem atât de bucuroși prin aceasta. Dacă El nu s-ar fi așezat acolo, noi nu am mai fi aici. Dar fratele Branham a spus de multe ori că „El trebuie să rămână acolo până când intră înăuntru fiecare suflet care este scris în Carte. El nu va pleca de acolo pentru că cunoaște toate numele care au fost scrise Acolo. El ne cunoaște pe noi, cunoaște numele noastre și de aceea nu va părăsi locul acela până când nu

vine înăuntru fiecare nume care a fost scris în Carte. Amin! Dar când vine înăuntru ultimul nume care a fost scris în Carte, El Se ridică și pășește în față.”

Ce va urma? Răpirea sfinților și întâlnirea din văzduh. Trupul Său, haina de in, Mielul, vine , iar noi Îl vom întâlni în văzduh și vom merge la Cina nunții. În vremea aceea, Sfântul Locaș va fi numai fum pentru că nu va mai exista milă, ci numai judecată. De ce? Pentru că Mielul a părăsit scaunul. Dar El nu îl părăsește în Apocalipsa 5, ci la răpire. De aceea scrie că atunci când Mielul părăsește scaunul, „cel ce este necurat, să rămână necurat.” De ce? Pentru că Sfântul Locaș este gol, El a plecat să-și întâlnească Mireasa în văzduh. Apoi, Își va trimite Duhul jos prin cei doi martori, ca să-i cheme pe cei o sută patruzeci și patru de mii de evrei. Slăvit să fie Domnul!

„S-a urcat pe scaun și S-a așezat. Aceasta este. S-a încheiat (când?) când au fost descoperite Pecețile.”

Au fost descoperite Pecețile? Da. Hristos a venit jos, și-a lăsat haina de in în Locaș, iar ceea ce se va întâmpla în continuare este întâlnirea din văzduh.

El stă acolo, dar nu ca să facă mijlocire pentru păcatele făcute în neștiință, nu, domnilor. El a venit cu o Carte deschisă în mâna Sa, ca să-și cheme Mireasa, și le strigă numele pe măsură ce descoperă taina Cărții, Taina Răscumpărării. V-ați auzit numele? A venit Hristos a doua oară? L-am văzut? Fără păcat, fără învățături, fără necredință, fără idei omenești, fără păcat, pentru mântuire. Aleluia!

Pentru noi, aceasta înseamnă mai mult decât hrana de toate zilele. Eu aş renunța la tot ce am pentru a putea avea Aceasta, pentru a avea răscumpărarea noastră. Amin!

Frați și surori, nu este timp pentru joacă, nu este timp de relaxare, ci este vremea să dăm năvală. Când a venit Isus Hristos toată plinătatea dumnezeirii era în El. Atunci, tot cerul, toată sămânța lui Dumnezeu a primit un Nume, iar acel Nume este Isus Hristos. De aceea, noi ne botezăm în Numele Lui, ne căsătorim în Numele Lui, pentru că este Numele mai presus de orice Nume, Numele dumnezeirii. Este Numele lui Dumnezeu, este Numele Tatălui, este Numele Fiului și este Numele Duhului Sfânt: este un singur Nume, și tot cerul și pământul au fost numite după acest Nume; noi am fost uniți cu El într-un singur Nume, în Numele care este mai presus de orice Nume: **Numele Domnului Isus Hristos**. Amin!